

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

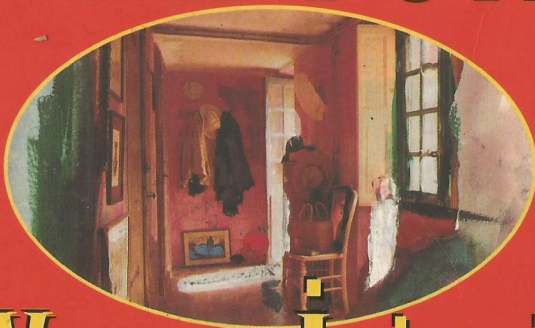
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BARBARA TAYLOR BRADFORD

YASAK İLİŞKİ

BARBARA
TAYLOR
BRADFORD
YASAK İLİŞKİ

BEST
BEST
SELLER

**BARBARA TAYLOR
BRADFORD**
●
YASAK İLİŞKİ

© 1996, Barbara Taylor Bradford
Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Türkiye'de yayın hakkı

© 1999, *İnkılâp Kitabevi Yayın*
Sanayi ve Tic. A.Ş.

Bu kitabın her türlü
yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.

Dizgi:
M. Pamukçuoğlu

Düzeltili:
Faruk Kırcan

Kapak Resim:
Fügen Leman

Kapak Tasarım:
Ömer Küçük

Baskı:
Teknografik
Matbaacılar Sit. No.: 38
Bağcılar - İstanbul

ISBN 975-10-1353-4
99-34-Y-0051-0199

99 00 01 02 03 04 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

 İNKILÂP

Ankara Cad. No.: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL
Tel.: (0 212) 514 06 10 (Pbx)
Fax: (0 212) 514 06 12

Web sayfası: <http://www.inkilap.com>
Ücretsiz E-Kitap Arama: <https://www.hanley.org>
e-posta: posta@inkilap.com

**BARBARA
TAYLOR
BRADFORD**

**YASAK
İLİŞKİ**

“A Secret Affair”

Çeviren:
Füsun Göksu

 İNKILÂP

***Her zaman olduğu gibi
tüm sevgimle Bob'a...***

1

SARAYBOSNA, AĞUSTOS 1995

Tam bütün malzemeyi içine koyduğu sırt çantasının kilitini kaparken öyle müthiş bir patlama oldu ki, başını hemen yukarı kaldırdı. Bu gibi olaylarda deneyimli olduğu için durdu ve bir bombanın daha patlamasını bekledi. Ama hiçbir şey olmadı. Sadece derin bir sessizlik.

Amerikan kablolu haber ajansı CNS'in yabancı muhabirlerinin başı olan Bill Fitzgerald ceketini sırtına atıp odadan dışarı fırladı.

Koşa koşa merdivenlerden inip büyük salona girdi. Oradan geçip arka kapıların birinden dışarı çıkarak Holiday Inn'den ayrıldı. Otelin ana girişi Sniper Alley ismindeki dar sokağa açılıyordu. Çok tehlikeli olduğu için de bu kapı savaşın başından beri kullanılmıyordu.

Bill başını kaldırıp gözleriyle gökyüzünü taradı. Masmavi göğe yaslanmış birkaç beyaz bulutun dışında gökyüzü bomboştı. Savaş uçakları görünürde yoktu.

Zırhlı bir Land-Rover onun olduğu yere doğru hızla gelip hemen yanibaşında durdu.

Arabanın sürücüsü Daily Mail’de çalışan eski bir arkadaş, İngiliz gazeteci Geoffrey Jackson’dı. İleriyi işaret ederek “Patlama sesi şu taraftan geldi” dedi ve ilave etti: “Benimle gelmek ister misin?”

Bill “Tabii isterim, teşekkürler Geoff” diyerek Land-Rover’a atladı.

Yol boyunca hızla ilerlerken Bill içinden bu patlamanın ne olduğunu merak ediyordu. Geoffrey’e dönüp “Herhalde üst taraftaki tepelere mevzilenmiş Sırpların Saraybosna’ya attıkları bir bomba daha, ne dersin?” diye sordu.

“Hiç kuşkun olmasın, adamlar tepelere yerleşmişler. Artık kabullenmek lâzım. Bunlar şehri bombalamaktan vazgeçmiyorlar. Sivilleri hedef almaları çok canımı sıkıyor. Bu Tanrı’nın cezası savaşı bütün dünyaya duyurayım derken bir kaza kurşununa hedef olup ölmek istemiyorum.”

“Ben de.”

Geoffrey, ön camdan dikkatle etrafı kollayıp, bir taraftan gelecek herhangi bir tehlikeyi önleyebilmek için dua ederken, bir taraftan da Bill’e “Senin ekip nerede?” diye sordu.

“Ben hazırlanırken onlar bir araştırma yapmak için çıktılar. Bizim bugün Saraybosna’dan ayrılmamız gerekiyor. Bir hafta İtalya’da kalıp biraz rahatlayıp, dinleneceğiz.”

Geoffrey bir kahkaha attı. “Vay şanslı herifler. Ben de sizinle gelip çantalarınızı taşıyabilir miyim?”

Bill de güldü. “Neden olmasın!”

“Ah keşke ahbap, keşke gelebilsem!”

Birkaç dakika sonra Geoffrey bir pazar yerinin önünde durdu. Biraz evvel gülen yüzü birden asılan İngiliz gazeteci “Tanrı’nın cezası bomba buraya düşmüş” dedi.

“Hınzır Sırlar Bosnalı sivilleri öldürmekten bakalım ne zaman vazgeçecekler. Bunlar resmen gangster be.”

“Öyle olduklarını sen biliyorsun, ben biliyorum. Balkanlar’daki bütün diğer muhabirler de biliyor. Ama batıdaki müttefikler biliyor mu?”

Geoffrey “Bana sorarsan hepsi bir alay sersem” deyip Land-Rover’ı parketti. İkisi de atlayıp indiler.

Bill, “Beni arabana aldığın için sağol. Benimkileri arayıp bulmam lâzım. Sonra görüşürüz” dedi. Geoffrey de “Tamam Bill, görüşmek üzere” deyip yürüdü, kalabalığa karıştı.

Bill de onu izledi.

Keşmekeş sürüp gidiyordu.

Kadınlarla çocuklar oradan oraya koşuşuyor, her taraf alev alev yanıyordu. Bill karmakarışık seslerle irkildi. Bu sesler, binaların yıkılırken çıkardıkları uğultu, korkudan çığlık çığlığa bağrışan kadınlarla çocukların sesi, yaralıların ve ölmek üzere olanların iniltileri, pazar yerinde ölen çocuklarının üzerine kapanıp hıçkırıklara boğulan annelerin feryatlarıydı.

Bill, bir evin yarısı yıkık duvarına tırmanıp pazar yerinin diğer tarafına atladı. Etrafına bakındığında gördüğü katliamdan kalbi sıkıştı. Görüntü korkunçtu.

Bill, devamlı değilse bile, uzun zamandan beri, aşağı yukarı üç senedir muhabir olarak Balkanlardaki savaşı izliyordu.

Bu, acımasız, vahşi bir savaştı. Ve de Bill neden Amerika’nın, sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi, hâlâ öbür yanağını çevirdiğini anlamakta zorlanıyordu. Bu davranış ona çok anlamsız geliyordu.

İçini soğuk bir ürperti kapladı. Ve cansız çocuğunu hâlâ kollarının arasında tutup, hüngür hüngür ağlayan genç bir

kadının yanından geçerken sendeledi. Çocuğun kanı kara toprağa damlıyordu.

Bir an gözlerini kapadı, yürümüne devam edebilmek için güç bulmaya çalıştı. O, yabancı bir gazeteci, üstelik de savaş muhabiriydi. Ve de habercilik onun göreviydi. Duygusallığının haberciliğine ya da yaptığı yorumlara set çekmesine izin veremez, izlediği olayların etkisi altında kalamazdı. Tarafsız olması şarttı. Ama bazen, Tanrı'nın cezası, buna engel olamıyordu. Zaman zaman bu acı, insanların çektikleri, onu sarsıyordu. En fazla acı çekenler de masum insanlardı.

Pazar yerinde ortalıkta dolaşıp dururken, her şeyi, yanan binaları, meydana gelen tahribatı, bitkin, yenik, yaralı insanları görmezden gelemiyordu. Titredi, öksürdü. Simsiyah duman, yanık lastik kokusu ve de ölümün kokuşmuşluğu ile hava berbatı. Durdu, bir kere daha etrafına bakındı, gözleri ekibini aradı. Onlar da herhalde patlama sesini duymuş ve koşup gelmişlerdi. Hiç kuşkusuz burada, kalabalığın arasında bir yerlerdeydiler.

Sonunda gördü.

Kameraman Mike Williams, ses teknisyeni Joe Alonzo kalabalığın içine dalmış diğer TV ekipleri ve kameramanlarıyla beraber harıl harıl film çekiyorlardı. Herhalde bombayı duyar duymaz hepsi gelmişlerdi.

Bill, CNS ekibini yakalamak için koşarak yanlarına giderken etraftaki gürültüyü bastırmak istercesine, avazı çıktığı kadar “Ne oldu? Bir bomba daha mı?” diye bağıırıyordu.

Joe dönüp Bill'e baktı.

“Havan topu herhalde. Yirmi, otuz ölü var.” Mike başını çevirmeden, kamerasını, korkuyla birbirlerine sarılmış, kan-

lar içinde, şaşkın şaşkın etrafına bakınan iki çocuğa doğrultup ekledi: “Belki de daha fazla, pazar bugün bayağı kalabalıktı.” Mike kamerayı durdurdu. Bill’e dönüp yüzünü buruşturdu “Bir hayli kadın ve çocuk vardı. Fena yakalandılar. Feci bir olay.”

Bill sadece “Aman Tanrım!” diyebildi.

Joe da, “Havan topu çok büyük bir çukur açtı” diye ilave etti.

Bill başını çevirdi arkadaşlarına baktı, kısık ama öfkeli bir sesle “Sırplar hiç kuşkusuz bugün pazarın kalabalık olacağını biliyorlardı. Bu vahşet!” dedi.

Mike, “Haklısın, vahşet. Ama biz artık bunların ne kadar vahşi olduklarını öğrendik, değil mi?” diye onayladı.

Bill başını salladı, Mike ile birbirlerine hak verircesine bakiştılar.

Bill, “Sivillerin topluca katledilmeleri” diye lafa başlar-ken, birden susup, dudağını ısırđı. Mike’la Joe bu lafları çok işitmişlerdi. Devamlı olarak tekrar etmenin anlamı yoktu. Ama yine de birazdan Amerika’ya seslenirken, kendini tutamayıp aynı sözleri tekrar edeceğini biliyordu.

Pazar yerinin öbür tarafında, birden yeni bir hareket oldu. Birleşmiş Milletler’in silahlandırılmış personelinı taşıyan araçlar, birkaç resmi Birleşmiş Milletler arabası ve onları izleyen ambulanslar. Hepsi park edebilecekleri bir yer arıyorlardı.

Joe acı acı söylenmeye başladı: “Nihayet geldiler. Hiç gelmemektense geç gelmek iyidir. Tabii artık yapabilecekleri pek bir şey yok. Olsa olsa yaralıları taşır, ölüleri gömerler.”

Bill hiç cevap vermedi. O, kafasından, birazdan yapacağı konuşmayı geçiriyor, seçeceği sözcükleri, cümleleri hazırlıyordu. Yapacağı yorumun eksiksiz bir anlatımı ve de etkili, canlı, dokunaklı olmasını istiyordu.

Mike kaşlarını kaldırıp “Anladığım kadarıyla biz izne çıkamayacağız . En azından bugün gitmiyoruz, değil mi Bill?” diye sordu.

Bill kafasındaki düşüncelerden bir an için sıyrılıp yanıtladı. “Hayır Mike. Buradan şimdi ayrılamayız. Bu olayın sonucunu beklememiz lâzım. Herhalde, herhangi bir şekilde bir tepki gelecek. Eğer Clinton ile diğer batılı liderler hemen kesin ve yerinde bir karar almazlarsa, bu defa halk sesini yükseltir.”

“Pekala” dedi Mike, “Kalıyoruz.”

Joe söyleniyordu, “Hiçbir şey yapacakları yok. Hiç birisi görevini ciddiye almıyor. Ta başından beri katil Sırlara göz yumdular.”

Bill ona hak verdiğini göstermek için başını salladı. Zaten Joe Bosna’daki bütün basın mesuplarının ve televizyoncuların çok iyi bildiği bir gerçeği tekrarlıyordu. Mike’a dönüp sordu: “Acaba şimdiye kadar neleri kaydedebildik?”

“Herhalde bir hayli görüntü alabildik. Joe ile ben pazar yerine hemen hemen ilk gelenlerdeniz. Havan topu atıldıktan birkaç saniye sonra buradaydık. Top atıldığı an jipteydik ve buraya çok yakındık. Ben hemen görüntülemeye başladım. Öyle dehşet verici bir manzaraydı ki Bill.”

Joe üzerine basa basa ekledi. “Korkunçtu!”

Bill, “Bunları bütün dünyanın görmesi lâzım” dedikten sonra, hemen ilave etti: “Benim, spotu filme geçirebilecek

bir yer bulmam gerek. Mümkün olduğu kadar dramatik bir yer olsun istiyorum.”

“Tamam Bill. Teybe ne zaman kaydedeceksin?”

“Aşağı yukarı on dakika sonra. Önce şuraya gidip ambulansların etrafında duran Birleşmiş Milletler personeli ile konuşup, başka olay olup olmadığını öğrenmeye çalışacağım.

“Tamam, ben de gidip hemen iyi bir yer bulayım.”

William Patrick Fitzgerald ünlü bir yorumcu ve hiç kuşkusuz kablolu haber ajansının starıydı. Yeryüzündeki bütün savaş alanlarından ve gittiği bütün belalı yerlerden verdiği ölçülü, doğru, ama sarsıcı haberleriyle tanınmıştı.

Açık renk teni, temiz görünümlü yüzü ve çocuksu yakışıklılığı otuz üç yaşında olduğunu göstermiyor, ama ciddi tavrı, TV kameraları karşısında onu başarılı yapıyordu.

Tatlı bir içtenlikle bakan mavi gözleri, sıcak gülümsemesi, Bill’in samimi ve dürüst karakterinin göstergesiydi. Bu nitelikleri de inandırıcılığını vurguluyor ve televizyonculukta başarılı olmasına neden oluyordu. Bu büyük saygınlığı da insanların ona inanmasını, güven duymasını sağlıyordu. İzleyiciler, söylediği her şeyi dikkatle dinliyor, her kelimesinin üzerinde duruyor ve onu her zaman ciddiye alıyorlardı.

Elbette CNS (Cable News System - Kablolu Haber Ajansı) da ona değer veriyordu. Diğer televizyon kanalları Bill’i kendi taraflarına çekebilmek için can atıyorlardı. Bütün öneriler menajeri yoluyla ona ulaşıyor, Bill de her defasında hepsini geri çeviriyordu. O başka kanallarla ilgilenmiyordu.

Bu içten bağılılığı da bir başka güçlü yönüydü. Sekiz seneden beri çalıştığı CNS'den ayrılmayı hiç istemiyordu. Biraz sonra pazar yerinde, yanan evlerin iç karartan dekoru önünde durduğunda içtenliği her zamankinden fazla belli oluyordu.

Bill, beş yıl önce kaybettiği saygın bir gazeteci olan babasından öğrendiği gibi ve her zaman uyguladığı, muhabirliğin eski bir kuralı olan KİM, NE ZAMAN, NEREDE, NE, NEDEN ve NASIL sorularını yanıtlarken kullandığı üzücü kelimeleri, iyi ayarlanmış bir ses tonuyla dile getiriyordu.

Bill sözlerine, “Bugün Saraybosna’da, kalabalık bir pazar yerinde, atılan bir havan topu mermisinin patlaması sonucu otuz yedi sivil hayatını kaybetti, pek çok kişi de yaralandı” diye başladı. “Havan topu, zaten harap olmuş bu şehre, civardaki tepelerde mevzilenmiş Sırp ordusu tarafından atıldı. Bu, çoğunlukla kadın ve çocuklardan oluşan masum ve silahsız insanlara karşı yapılmış iğrenç bir saldırıydı. Bombalama olayından hemen sonra gelen Birleşmiş Milletler gücü, bunu, Başkan Clinton ile diğer batılı müttefiklerin gözardı edemeyecekleri bir vahşet olarak değerlendirdiler. Birleşmiş Milletler’in üst düzey görevlileri Sırpların bu aşırı vahşetini, yersiz, ölçsüz ve de kabul edilemeyecek bir saldırganlık olduğunu artık anlamaya zorlanmaları gerektiğini söylüyorlar. Bir Birleşmiş Milletler görevlisi, Sırpların böyle davranmakla barış müzakerelerini tehlikeye soktuklarına işaret ediyor.”

Bill, bombalama olayı hakkında biraz daha kapsamlı bilgi verdikten sonra, katliamın görüntüleriyle beraber yayınlanmak üzere yaptığı kısa bir açıklamayla günlük haber bültenini noktaladı.

Kendisine ayrılan on dakikanın sonunda Bill, kameranın karşısından ayrıldı ve yayının kesilmesini bekledi. Sonra Mike ile Joe'ya dönüp, sakın bir sesle: "Daha önce konuştuğum bir Birleşmiş Milletler yetkilisinin, artık batının kesinlikle araya girip bir misilleme yapması gerektiğine inandığını yaptığım yoruma ekleyemedim. Aynı yetkili bunun kaçınılmaz olduğuna işaret ediyor. Bana 'Halkın öfkesi her gün biraz daha artıyor' diye anlattı."

Joe ile Mike, Bill'i kuşkuyla süzdüler.

İlk konuşan Joe oldu. Hiç inanmamıştı.

Joe başını iki tarafa salladı. Üzgündü. "Bu lafları çok duyduk. Bu tiksinti veren savaş, benim insanlara olan güvenimi galiba iyice sarstı. Billy dostum, göreceksin bak, kimse oralı olmayacak. Bunlar statükodan ibaret" dedi.

Ama Joe Alonzo yanıliyordu. Washington, Londra ve Paris'teki batılı müttefiklerin liderlerinin, Sırpların Bosnalı sivil halkı sistemli bir şekilde katletmelerini durdurmak için önemli adımlar atmaktan başka çareleri kalmadığını, aksi halde kendi halklarının öfkesi ve isyanıyla karşı karşıya kalacaklarını bilmeleri lâzımdı.

Havan toponun pazar yerine atılmasından iki gün sonra müttefikler, Saraybosna tepelerinde mevzilenmiş Sırp ordusunun üzerine NATO'nun savaş uçaklarını gönderdiler.

30 Ağustos 1995 günü bombalama harekâtı ciddi bir şekilde başladı ve bu da savaşın en önemli saldırısı oldu. İki hafta gibi kısa bir sürede 3,500 defa hücumla geçtiler. Bu saldırılarda Tomahawk Cruise füzeleri bile kullanıldı.

Üçüncü hafta sonunda Sırplar geri adım atmaya başladı

ve Saraybosna tepelerinden ağır silahlarını çektiler; barış müzakerelerinden söz etmeye başladılar.

NATO'nun hücumu ve daha sonraki gelişmeler yüzünden Bill Fitzgerald ile CNS ekibi Bosna'da kaldı. İtalya'da yapacakları bir haftalık tatilleri belirsiz bir tarihe ertelendi.

Bir akşam Holiday Inn'in halka açık yemek salonunda, büyük bir masada üçü beraber otururken, Bill arkadaşlarına dönüp "Hey, çocuklar, tatil imkanını kaçırdık diye üzülmüyoruz, değil mi?" dedi.

Mike, "Yok canım, hiç aldırıyoruz. Amalfi'de birkaç güzel kızla beraber keyif çatmayı kaçırdığına kim aldırış eder ki! Hiç kimse böyle bir fırsatı kaçırdım diye üzülmez, hele Joe ile ben!" deyip omzunu silkerek ekledi: "Aslında güneş, deniz ve seks, artı nefis bir İtalyan yemeği herkese vız gelir" dedi.

Bill de kıkırdadı.

Joe da gülererek, "Bakın, bana vız gelmez!" dedikten sonra en yakın arkadaşı olan kameramana sıırıttı. Sonra Bill'e döndü. "Bu seyahati öyle bir bekliyordum ki! Sen de Venedik'e gitmeyi çok istiyordun değil mi? Haydi kabul et Bill" dedi.

"Evet, haklısın, Venedik'e gitmeyi çok arzu ediyordum. Ama göreceksin bak, pek yakında orada olacağım. Belki de önümüzdeki bir iki ay içinde giderim."

Eylül'ün sonlarına gelmişlerdi. Saraybosna sokakları oldukça sakindi. Savaş şiddetini kaybetmiş, kana susamış Sırpların şehre yaptıkları baskınlar azalmış, ateş açmaları seyrekleşmişti. Yabancı medyanın tümü NATO'nun ısrarlı misillemelerinin Sırpları, batının şimdiye kadar sözünü etti-

gi uzlaşma sözcüklerinden çok daha fazla yola getirdiğinin farkındaydı.

Bill sözlerine devam etti: “Bence burada işler artık yoluna girecek. Hem de pek yakında.”

Mike ile Joe’nun yüz ifadeleri buna inanmadıklarını gösteriyordu ve hiç cevap vermediler.

Bill meslekdaşlarının yüzüne dikkatle bakarak, “Birazcık şansımız varsa, bu savaş yakında son bulur” diye ilave etti.

Joe her zamanki güvensizliği ve karamsarlığı ile, “Bahse girer misin?” diye sordu.

Bill hiç düşünmeden cevap verdi “Hayır, girmem. Sırp-
ların ne yapacağı hiç belli olmaz. Onların ipiyle kuyuya inilmez.”

“Çok doğru. Adamlar aynı zamanda iki elleriyle birden ateş ederler. Manyak herifler çok da hızlı silah kullanıyorlar,” diye Joe söylenmeye başladı. “Bu savaşı onlar başlattı, kendi işlerine geldiği zaman, yine onlar bitirecekler. Yani bütün istediklerini elde ettikten sonra.”

Bill de Joe’nun sözlerini tamamladı. “O da Bosna’nın büyük bir bölümü. Şayet bütünü değilse. Zaten bu savaşın amacı iktidar, toprak açgözlülüğü, ırk bağnazlığı ve soykırım değil mi?”

Mike da söze karıştı. “Açgözlülük, iktidar hırsı ve nefret zaten oldukça etkili bir bileşim.”

Kameraman, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle yemek tabağına bir göz attı. Yüzünü buruşturdu, çatalını yerine bıraktı, burnu tiksintiyle kıristı. “Çorba zaten su gibi ve lezzetsizdi, şimdi de bu et çok yağlı ve lezzetsiz. Bu Tanrı’nın cezası so-

kağa çıkma yasağı son günlerde iyice sinirime dokunmaya başladı. Her akşam burada yemek yemekten nefret ediyorum. Başka bir yer bulabilirsek...”

“Saraybosna’da başka yemek yiyecek yer yok. En azından daha iyi bir yer yok. Hem biliyorsun, gece sokağa çıkmayız. Üstelik de sokaklarda ışık olmadığı için araba kullanmak zor oluyor.” diye hatırlattıktan sonra Bill sustu, iskemlesinin arkasına dayandı. Birden Mike ile Joe için endişelenmeye başladı. Arkadaşları eskiden böyle her şeyden şikayet etmezlerdi. Son günlerde de devamlı yakınmaktan başka şey yapmıyorlardı. Aslında onları suçlayamıyordu. Bosna’da hayat şartları, iyiye gitmek şöyle dursun, gün geçtikçe kötüleşiyordu. Bill o an, bu anlaşmazlığın ilk günlerinde Balkanlara geldiğinde duyduğu sözleri hatırladı. Ona bu sözleri bir Fransız haber dergisinin muhabiri söylemiş, Bill de hiç aklından çıkarmamıştı. “Bosna’da geçireceğin her gün, başka herhangi bir yerde geçirilen bir hafta, bir hafta bir ay, bir ay da insana bir sene gibi gelir.” Ne kadar doğru! Bu ülke yıpratıcı ve yorucu bir ülkeydi. İnsanın içini öldürüyor, ruhunu karartıyor, sinirlerini harap ediyordu. Fransız gazeteci de aynı Mike ile Joe gibi bir an önce buradan çıkıp gitmek için can atıyordu.

Joe acı acı güldü. “Çok haklısın. Bu yediğimiz şeylerin yemeğe benzer tarafı yok. İşin kötüsü, her akşam aynı kötü yiyecekler geliyor önümüze. Problem de bu ya.”

Bill, “Bosna halkının çoğunluğu açlıktan ölüyor” diye söze başladı ama aynı konuda devam etmek istemedi.

Birdenbire Mike yerinde doğruldu. “Şahsen ben, ne olursa olsun, Ekim’de bizim sevgili Amerika Birleşik Dev-

letleri'nde olacağım. Bu, benim yapacağım en son şey olsa bile. Şükran Günü'nü Long Island'da geçirmeyi planlıyorum. Annem, babam, küçük erkek kardeşim ve kız kardeşimle. Onları görmeyeli o kadar çok oldu ki. Herhalde, artık bu Tanrı'nın cezası yerde daha fazla kalmayacağım.”

“Ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum, dostum,” dedi Joe. “Ben de hindili akşam yemeğinde, bütün yakınlarımla beraber, New Jersey’de olmak istiyorum. Şükran Günü’nü de Bosna’da geçirmek istemem doğrusu.” Sonra Bill’e anlamlı bir bakışla baktıktan sonra “Haydi arkadaşım, Jack Clayton’a biz burada daha fazla kalmak istemiyoruz diyelim” dedi.

“Tabii, hemen yarın söylerim. Hiç problem değil. Eminim bize zaten minnettar ve de hayran olan yöneticimiz senin, Mike’ın ve benim neler hissettiğimizi hemen anlayacaktır. Bize, derhal ilk uçağı atlayıp Paris’e gitmemizi, masrafın hiç önemli olmadığını, Paris’ten de ilk Concorde’la New York’a uçmamızı söyleyecektir. Hiç vakit kaybetmeden yola çıkın der herhalde, ha?”

Mike, tatlı bir gülümsemeyle, “Sen eskiden hiç alaycı değildin” dedikten sonra devam etti. “Bak, ben ciddiyim. Yarın Jack’le konuş. Bizim tatilin zamanı geldi de geçti bile. Aslında Temmuz’da gidecektik, sonra Ağustos’a kaydırıldı, en sonunda da tamamen iptal edildi. Üç aydır, Macaristan’a yaptığımız birkaç uzun hafta sonu tatili dışında, Bosna’dan dışarı çıkmadık. Bana öyle geliyor ki, artık hiç birimizde dayanma gücü kalmadı.”

Bill, “Ne kadar haklısın Mike, tabii Joe da haklı” dedi. “Gerçekten hepimiz sabrımızın sonuna geldik. Şu tatil pek

uzun zamandan beri erteleniyor. Hepimiz sinir içindeyiz. Bak, barış müzakereleri Ekim’de Dayton’da başlamak üzere. Yani, birkaç gün sonra. O zaman içinde burasının oldukça sakin olacağı sanılıyor. Onun için bence problem yok. Biz yokken önemli bir şey çıkarsa, Jack başka bir haber ekibi gönderir.”

Mike düşünceliydi. “Yeni bir şeyler çıkabilir çocuklar. Barış müzakerelerinin başlaması, silahların susmasını gerektirmez. Hele burada her şey olabilir.”

Joe hak verdi. “Çok doğru. Ona pek bel bağlamayalım.”

“Biliyorum, Jack sert bir yöneticidir, ama dürüştür. Bu öneriyi kabul eder. Unutmayın ki Ağustos sonunda, NATO’nun bombardımanı başladığında, burada kalmayı kendimiz istedik. Jack o zaman bizi çok takdir etti.” Bill biraz durdu, sonra ani bir kararla, “Hadi bir hafta içinde buradan ayrılalım. Ne dersiniz çocuklar? Tamam mı?” diye sordu.

Mike’la Joe hayretler içinde kaldılar, sonra güldüler. İkisi aynı zamanda “Tamam” dediler.